

24 Krabicka

Dušek Tomáš

calibre 0.9.6

Krabička

Tomáš Dušek

Krabičky od různých věcí, to je pojem. Bývají plechové, dřevěné, papírové, plastové. Bývají krásně zdobené, nebo jen lehce pomalované. Někdy bohatě vyřezávané, nebo lisované, jindy jen malá ozdůbka.

Některé si nechám, jiné mám na krámě v bedně od banánů na prodej.

Dostávají se mi do rukou různě. Nosí je bezdomovci, kluci co dělají u vyklízeček, vzácněji na ně narazím na pozůstalostech. Lidi si myslí, že nejsou tak cenné, tak se s nimi nechlubí.

Koupil jsem pár věcí od kluka, co dělá vyklízečky. Zajímavé knihy ale rozpadlé vlivem sklepní vlhkosti, kde se nacházely. Snad se mi podaří je slepit.

Pár drobností. Domovní teploměr, pokapaný od barvy, později jsem zjistil, že je rozbitý. Popelník, co se dával na opěradla křesel.

A několik krabiček.

Odnesl jsem si je dozadu do krámu a začal je čistit. Nic moc.

Jedna byla těžší. Nebyla prázdná.

Na víčku tužkou napsáno

V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ NEOTVÍRAT

Neznám člověka, kterého by to zastavilo. Navíc, nevěřím, že by se do toho ten kluk, co mi to prodal, nepodíval.

Opatrně jsem zapáčil a pootevřel.

Nic.

Otevřel jsem úplně. Může tam být nějaký jed, nebo kdoví co.

Jen hlína.

Čichnul jsem k ní. Díky vlhkosti ze sklepa smrdí jako čerstvě vykopaný hrob.

Odložil jsem krabičku na stůl. Hlínu vysypu do koše a krabičku asi prodám.

Drobné zakašláání. Zvednu hlavu

Zákazníci. Neslyšel jsem vrznout dveře.

V černém. Vyznavači Neo nebo Gohtic. Nevím, jak se to jmenuje. Tváře jako namalované bílou křídou.

Mile se na mě usmívají.

Znám ten úsměv. V mládí jsem se několikrát přimotal ke své škodě do rvaček. Takhle se usmívali lidi, kteří věděli, že nemohou prohrát. Takhle se usmíváte na malého broučka před sebou, protože víte, že ho v rozmaru můžete rozšlápnout na placku. Takhle se usmíváte na mravence, v ruce lupu a říkáte si.: „Mám – nemám?“

Někde jsem něco podělal.

Nadechnul jsem se k otázce.

První zakroutil hlavou a mě otázka zaskočila v krku.

„V mých ústech je ssykot hadů.“ Začal. „Z mých očí čišší hlubina. V mých krocích cítíš plíživost jaguára. Sstojím ti za zády a mé prsty ti ssvírají hrdlo. Můj dech ti vyssouší ssliznici. Mé objetí, ti rozbuší ssrdce.

Při mém doteku ti naskočí husí kůže.

Znášš mě?“

„Strach?“

Poodešel a dál se mile usmíval.

„Já nosím úlevu.“ Začala paní v černém. „Přesto se mě bojíš.

Zbavuji tě bolesti. Přesto si v mnoha případech zvolíš bolest než mě.

Můj dotek tě odpoutá od nešťastné lásky i marných vzpomínek. Přestaneš toužit po bohatství, po kráse, po malicherných statcích. Moje oběti ti dá volnost a svobodu.

Můj polibek ti přinese zapomnění.“

„Smrt.“

Poslední předstoupil a lehce se uklonil.

"Jsem ten, který vchází v noci. Nečekán, nezván. Otvírám si bez klíčů. Vstupuji bez pozdravení.

Nechci pohoštění, netoužím po uvítání.

Můj svět je jiný, než ten váš. Je v něm to, čeho se bojíte. Jsou v něm vaše tužby a vaše obavy

Odcházím nad ránem. Dveře nezaklapnou, klíč se v zámku neotočí.

A vy nevíte.

Byl jsem tady? Nebyl?“

„Sen?“

Probudil jsem se.

Krabičku jsem zavřel a pevně převázal motouzkem.

Při nejbližší příležitosti to vezmu přes Vinohradské hřbitovy a tam ji někde pohřbím.

Už jsem se zmínil o tom, že se v krámě bojím přespávat?

201203151312